איך סידרתי את הים ואת החשמל

נהוג לחשוב שהאנשים הכי מעצבנים בעולם הם האנשים הבלתי־נימוסיים, גסי־הרוח, הצעקנים, הרעים, והחוצפנים. לא נכון!

אלה שהופכים את חיינו לבלתי־נסבלים הם דווקא האנשים הכי נחמדים, הכי נימוסיים, הכי עדינים. אלה שאי־אפשר להראות להם אצבע משולשת ולשלוח אותם לקיבינימאט, כי הם פשוט מותק של אנשים.

הנה, למשל אני. מה אני בסך הכל רוצה מהחיים? שיניחו לי

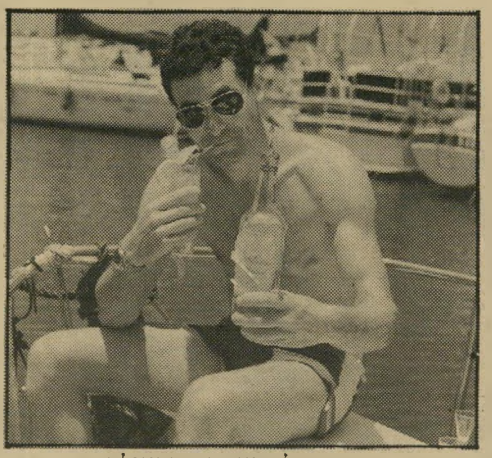

אורי, בעל היאכטה בפעולה
אכול ושתה כי מחר...

לנפשי. שלא יזמינו אותי לאירועים ולחגיגות ולמסיבות. מה שאני רוצה זה לא לצאת מהבית, לשתות איזה 20 כוסות קפה, לעשן 40 סיגריות, לקרוא עיתונים, לישון אחרי הצהריים ולראות את פרקלי־טי אל־אי, דרישה מוגזמת? לא!

אבל הם לא נותנים. למשל, לפני שבוע צילצל הטלפון ועל הקו היה בחור בשם סגל, סגל אמר לי שהוא מייבא ארצה מקשה אלכוהולי בשם אקווה־וויט, ולכבוד האירוע הוא ערך שייט על יאכטה בים והוא מאוד רוצה שאני אבוא. הסברתי לאדון סגל שאם אני אצליח לברר עד מועד ההפלגה מה אני שונאת יותר, אלכוהול או ים, אני אגיע. אבל סגל, שהבין מיד עם מי יש לו עסק, עבר לטקטיקה ב'. הוא אמר שחוץ מאלכו־הול יהיו שם גם משקאות קלים ויהיה גם כיבוד קל, ובכלל, אם אני לא רוצה לשוט, אז אפשר לרדת מהיאכטה לפני שהיא מפליגה, וחוץ מזה, כך אמר סגל, יהיו שם... וכאן הוא הזכיר שמות של כמה חברים שלי, וכולם נורא ישמחו שאני אגיע, וגם הוא מאוד ישמח, כי בא לו להכיר אותי, וחוץ מזה יהיה נחמד וגם המרינה זה לא רחוק מהבית שלי ו...

טוב, אז מה כבר אפשר לצפות מבן אדם עם לב קבץ' כמו שלי? נכנעתי, ואמרתי שאגיע. הגעתי למרינה, שהיא אגב במרחק 700 מטר מהבית שלי ועד לאותו היום לא זכיתי לראות אותה. מקום נחמד. כדאי לכם לבקר. ראיתי את היאכטה מהרציף ומיד קיבלתי קצת בחילה, אבל הרגיעו אותי שזה יעבור. מארבעת החברים שלי שהיו צריכים להגיע, הגיע רק אחד. כל השאר היו זרים לגמרי או זרים למחצה, אבל סגל, שהוא בחור נחמד ממש, מיד הכיר בינינו וגם התחיל להגיש משקאות וכל מיני דגים מלוחים נהדרים.

היה שם רן, שאני לא יודעת מי הוא, אבל אם הייתי יותר צעירה הייתי מתאהבת בו, והיה שם בעל־מיסעדה אחד וחברתו המהממת והיתה עתונאית אחת עם החבר שלה, שאותה אני מכירה קצת, ואותו בכלל לא. היה גם אבי פלדשטיין, שאמרו לי שהוא הכי מבין במשקאות בארץ, וחוץ מזה הוא נחמד.

קודם הגישו את האקווה־ויט. טעמתי רבע לגימה. אחר כך הגישו אותו הדבר, אבל עם מיץ ענבניות, ומזה כבר שתיתי שלוש לגימות. יותר מאוחר הגישו איזה קוקטייל, שהיה די טעים ושתיתי חמש לגימות, ובסוף הם נתנו קוקטייל אחר בטעם מתוק (שזה הספציאליטה שלי), ומזה שתיתי כוס שלמה. אז פלא שהחלטתי לא לנטוש את האוניה ולצאת להפלגה עם כולם?

הפלגנו שעתיים בים. מה אגיד לכם — פחד מוות! כל הזמן הכל מתנדנד, והאוניה נוטה על צד אחד, ובמקום להסתכל על האופק ועל הים וליהנות, אני כל הזמן חשבתי איך יגדלו הילדים שלי בלי אמא.

אבל נעזוב ים. מה שקרה בתוך היאכטה היה יפה ומדהים. 13 איש, כמעט זרים זה לזה נעשו חברים תוך שעתיים. כולם דיברו זה עם זה, כולם צחקו זה עם זה, וכולם ראגו זה לזה. מי שהרגיש לא טוב לרגע, קיבל תמיכה מיידית מכולם, הגישו זה לזה, חייכו זה לזה, נפתחו זה לזה. קרה משהו, שנראה כמעט כמו חזון אחרית הימים, וכמעט היה חבל להפסיק את זה כדי לחזור הביתה.

אז אולי זה הים, ואולי זה האקווה־ויט (מי חיים בעברית), ואולי זה השילוב של שניהם. לא שיש לי כוונות לשתות כל יום מהמשקה הזה, ולא שיש לי כוונות לעלות שוב לדבר שמפליג על המים — אבל היה נהדר.

וזה לא הכל.

עוד נחמדה אחת טילפנה אלי וביקשה שאבוא להשתתף איתה בתוכנית־הטלוויזיה רואים 6:6 בטלוויזיה החינוכית, עליה ממש צעקתי וגירשתי אותה מהטלפון, תוך כדי הסברים שאני כבר אשה מבוגרת מדי בשביל להשתטות לפני העם בכל מיני חידונים ושטויות. אבל ההיא, שהיא חברה שלי ואני אוהבת אותה וקוראים לה נירה רוסו, אמרה שזה מאוד לא יפה מצידי.

ככה עברי עלי שבועיים מאושרים, ורק יום אחד לפני שידור התוכנית, נירה טילפנה שוב ובקול הכי מתוק והכי פולני שהיא יכלה לגייס לעזרתה הסבירה לי שאם אני לא אבוא איתה זה יהיה אסון, ואיך אני יכולה לעשות דבר כזה לחברה ואיפה הלב שלי ואיפה הנשמה וטוב הלב. אז הסכמתי.

הגעתי ללימודית בבוקר בפרצוף של תשעה באב ושנאתי את כולם ישר מההתחלה. אחר כך איפרו אותי כך שאפילו אמא שלי לא היתה מאמינה שיש לה ילדה כל־כך יפה. השפתון ירד לי מהר מאוד מרוב דיבורים וטענות שהיו לי על כל העולם, וגם ביקשתי בקול רם מאלוהים שיעשה משהו ויציל אותי.

אלוהים, שכבר החליט כנראה לעזור, רצה בכל זאת להוציא לי את הנשמה, כדי שאלמד לא להתפתות יותר לדברים שאני לא רוצה. אז הכניסו אותנו לתוך האולפן והושיבו אותנו מול זרקורי העיניים והמאפרת החמודה תיקנה לנו את האיפור והשידור התחיל. כשהבנתי שכל טובה לא תצמח לי מהאלוהים, התחילו המצלמות לצלם, ואז הבנתי שזהו זה. הפעם אכלתי אותה.

ארבע שעות בתוך אולפן סגור, בלי קפה ובלי סיגריות וגם

חושך באולפן הטלוויזיה
בעזרת השם

לדבר מותר רק כשמרשים. אסון. אבל אז הופיע האלוהים, קרץ לי קריצה ו... כיבה את החשמל בכל בניין הטלוויזיה הלימודית.

איזו שמחה! איזה אושר!

אנשי הטלוויזיה היו בטוחים שתוך כמה דקות יחזור האור, אבל אני ידעתי שהעניין סודר במיוחד עבורי, ויצאתי לחופ־שי. ובהזדמנות זאת אני רוצה להתנצל לפני כל צופי הטל־וויזיה הלימודית, שנאלצו לוותר על התוכנית האהובה עליהם — לא היתה לי ברירה.

מה חדש באוכל

חטיפים

אסם הוציא לשוק את פופקונט, חטיף בוטנים ותירס בציפוי חמאה ודבש. טעים. מחיר שקית של 70 גרם — 1.50 שקל.

ועוד אסם — חטיף דובונים, המיועד, משום־מה, לילדים, אבל הוא טעים מאוד למבוגרים, כי הוא פשוט מלוח. מוכיר טעם של צ'יפס. שקית במישקל 40 גרם — 1.25 שקל. תעשו חשבון בעצמכם כמה עולה קילו.

לחברת תפוח יש חטיף שוקולד שהוא עתיר סיבים ודיאטטי. גם אוכלים אותו מול הטלוויזיה כשמשעמם וגם מרגישים שובע ומוותרים על ארוחת־ערב ואולי מרזים מזה. השוקולד של הפיברלינים עשוי מחרובים ומיגורט. 100 גרם של פיברלינים שווים לשתי ארוחות.

★ ★ ★

אוכל

עוף טוב מייצר מעכשיו שניצל עוף עם ירקות. הבשר מעורב עם סלרי, גמבה, תפוחי־אדמה, שעועית ובצל, ומצופה בפירורי־לחם ובשומשום. אריזה של שש יחידות (3 מנות) במחיר 4.29 שקל.

בית יצחק 778 החליט להצטרף לגדודי

נערת חטיפי הדיאטה
במקום שתי ארוחות

פחדני הכולסטרול ולצאת לשוק עם תחליף בשר. הם יצאו בסידרה חדשה בשם מין הצומח ובה תבשיל בולונז, תבשיל פטריות עם בשר צימחי, תבשיל חמוץ־מתוק עם בשר צימחי וכדורי בשר צימחי. כל המאכלים הם יבשים (אינם דורשים קרור), זמן הכנתם קצר, אינם מכילים כולסטרול, דלים בקלוריות, ארוזים יפה וגם מחירם זול. חבילה המכילה שלוש־ארבע מנות, 3.88 — 4.89 שקלים.

★ ★ ★

מנות אחרונות

לויטמן יש גלידות חדשות. המישפחה אמרה לי לכתוב שהכי טובות הן גלידת שוקולד לבן וגלידת קפה בראזילי מסידרת חלום ליל קיץ. באופן אישי אני מאד כועסת על ויטמן, כי אי־אפשר למצוא בחנויות את השרבטים המצויינים שלהם, במיוחד שרבט גויבות ושרבט מנגו. למה ????

לשטראוס יש עכשיו עוגות מוקפאות

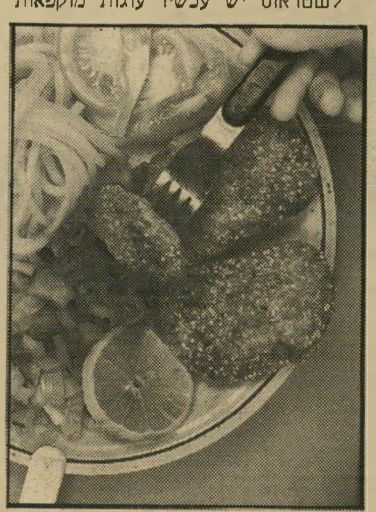

שניצל עם ירקות
עוף טוב, הכל טוב

בארבעה טעמים — עוגת גבינה עם אוכמניות, עוגת גבינה עם מרקחת תות־שדה, עוגת היער השחור ועוגת מוס שוקולד. מוצא חן בעיני בעיקר גודל העוגה, המתאים לאירוח של חמישה־שישה אנשים, ואחר כך לא צריך להחזיר שאריות עוגה למקרר. מוצא חן בעיני גם שהעוגות קפואות וההפשרה לוקחת כשעה (בניגוד למה שכתוב על האריזה), וגם מוצא חן בעיני שכל הסיפור עולה 16.70 שקל, ורק מי שאינו מכין עוגות בביתו, אלא רץ לקונדיטוריה בכל פעם שצריך, יודע שהמחיר אינו יקר.

לא טעמתי, כי אני לא טועמת עוגות, אבל הילדים גמרו עוגה אחת ב־10 דקות, ואמרו שאני פסיכית שאני לא טועמת.

★ ★ ★

משקאות

חברת שטוק יצאה לשוק עם שלושה יינות חדשים מסידרת הרודיון — אמרלד ריזלינג, סוביניון בלאן ורובי קברנה. טעמתי את הרובי קברנה (אדום, יבש) והוא טעים מאוד. 13.90 שקלים לבקבוק.

בקיבוץ עמיעד מייצרים יין לבן עשוי מ...קיווי. בחיים לא תנחשו.

★ ★ ★

כלי אוכל

ואחרון חביב — מערכת של מפת שולחן גדולה, 10 צלחות, 10 כוסות ו־20 מפיות, הכל מנייר מעוטר, הכל בשקית אחת וב־18.30 שקלים, מתוצרת לוטוס. לחגיגות ולסתם יום של עצבים ועצלות.